

[Arbejds- og socialministeren.]

hr. Strøm: jeg erkender, at arbejdsløsheden er så stor; som tallene siger; men når der skal slås politisk mønt på dem, så må jeg forklare, således som min modstander forklarer sit synspunkt; at det, vi har gjort i øjeblikket, nogenlunde svarer til det, som blev gjort af den regering, det ærede medlem hr. Strøm havde en fremragende og stærk indfyldelse på i 1950. Det er det, jeg har ønsket at slå fast her.

Selvfølgelig kan kommunerne ikke klare det alene. Der skydes — og det har man ret, vel oven i købet pligt til — fra oppositionens side og særligt fra pressen på regeringen. Hvad har der ikke været skrevet af artikler om regeringens beskæftigelsespolitik, om hvor udelig den var, at den var uden noget som helst virkeligt grundlag, og at der skete for lidt i det hele taget. Der har jeg sagt, at overfor den beskæftigelsesmæssige situation har rigsdagen vist den interesse at stille midler til rådighed. Disse midler er ikke opbrugt; kommunerne har haft lejlighed til for at skabe beskæftigelse ude omkring at søge disse midler; de er søgt, de er bevilget, og ingen beskæftigelsesansøgninger med fornuft i ligger ubesvaret fra regeringens side. Det er det svar, jeg kan give her i tinget, når man, som det ærede medlem hr. Wiggo Larsen gjorde det, fremfører synspunkter af politisk art i denne drøftelse. Således ligger det.

Jeg er ganske enig i, at vi må søge at få alle gode kræfter ind i det arbejde, der skal gøres, og jeg er enig med det ærede medlem hr. Strøm i, at vi må også appellere, selvfølgelig først og fremmest til det private erhvervsliv. Når det viser sig, at statens foranstaltninger vinteren igennem omfatter rundt regnet 10 000 arbejdere, og det har de gjort i en årrække, så er det klart, at der er ingen mulighed for at løse problemet ved statens funktion alene; det gøres bedre ved kommunernes foranstaltning; hvis ikke de er med, når man slet ingen vegne. Men heller ikke kommunerne alene kan klare det. Jeg er enig i, at det private erhvervsliv må have en stærk placering. Derom skal vi ikke blive uenige. Jeg har selvfølgelig på visse politiske områder ønske om at nå videre frem; jeg tænker på toldforanstaltninger og andet, som vi har arbejdet med i længere tid. Det håber jeg også skal komme med ind i overvejelserne, når vi virkelig skal til at se på spørgsmålet om den danske

arbejdskrafts placering på arbejdsmarkedet.

Det ærede medlem hr. Lindberg har gjort nogle bemærkninger, som jeg med stor interesse lyttede til. Jeg ved jo, at det ærede medlem har langt dybere kendskab til disse ting, end jeg har, og derfor er det kun nyttigt for os, som ikke besidder denne viden, at lytte til de kloge ord. Jeg er enig i, at de 420 000 arbejdere, som er organiserede i andre fagorganisationer og har andre arbejdsløhedskasser bag sig, selvfølgelig har rimelige krav på hensyn. Men jeg har i denne sag stillet mig side om side med arbejdsmændene. Derfor er skuffelsen forsåvidt større, når ikke engang det ærede medlem hr. Wiggo Larsen er ven af mig. Jeg har taget det ærede medlem hr. Wiggo Larsens resolution som grundlag for alt mit arbejde i det par år, jeg har haft med dette at gøre, og forsøgt at nå frem ad den vej, og når vi så skal diskutere sagen i en periode, hvor der er stor arbejdsløshed mellem arbejdsmændene, svigter selv arbejdsmændenes repræsentant den resolution og den udtalelse, som kongressen — og jeg har det indtryk, at kongressen er den højeste myndighed — har fremsat. (*Bundvad*: Pas på ikke at få tårer i øjnene!). Ikke spor, det er ganske nøgternt og ligetil. Jeg lader mig gerne belære.

Jeg vil gerne føje til, for ikke at blive misforstået, at jeg har altid stået på det standpunkt, at man skulle bevare ledelsen af arbejdsløhedskasserne på arbejdernes egne hænder. Således som det er nu, mener jeg, at det er såre nyttigt og rigtigt, men vi er vel alle klar over, at der er store kredse her i landet, der har en anden opfattelse. Der kan fremføres administrationen, og der kan fremføres meget andet. Jeg er ganske klar over, at mit standpunkt bliver i hvert fald svækket, hvis det ikke lykkes for os at skabe et sådant grundlag for arbejdsløhedskasserne, at vi undgår de situationer, vi så ofte har været i. Derfor vil jeg også gerne have lov til at fremføre dette spørgsmål i denne forbindelse og håber på, at drøftelserne må resultere i, at vi under sagen længere nede på dagsordenen i enighed kan skabe en kommission, hvor problemet grundigt kan gennemarbejdes.

(Kort bemærkning).

Strøm: Når den højtærede arbejds- og socialminister taler, er det, som om det er